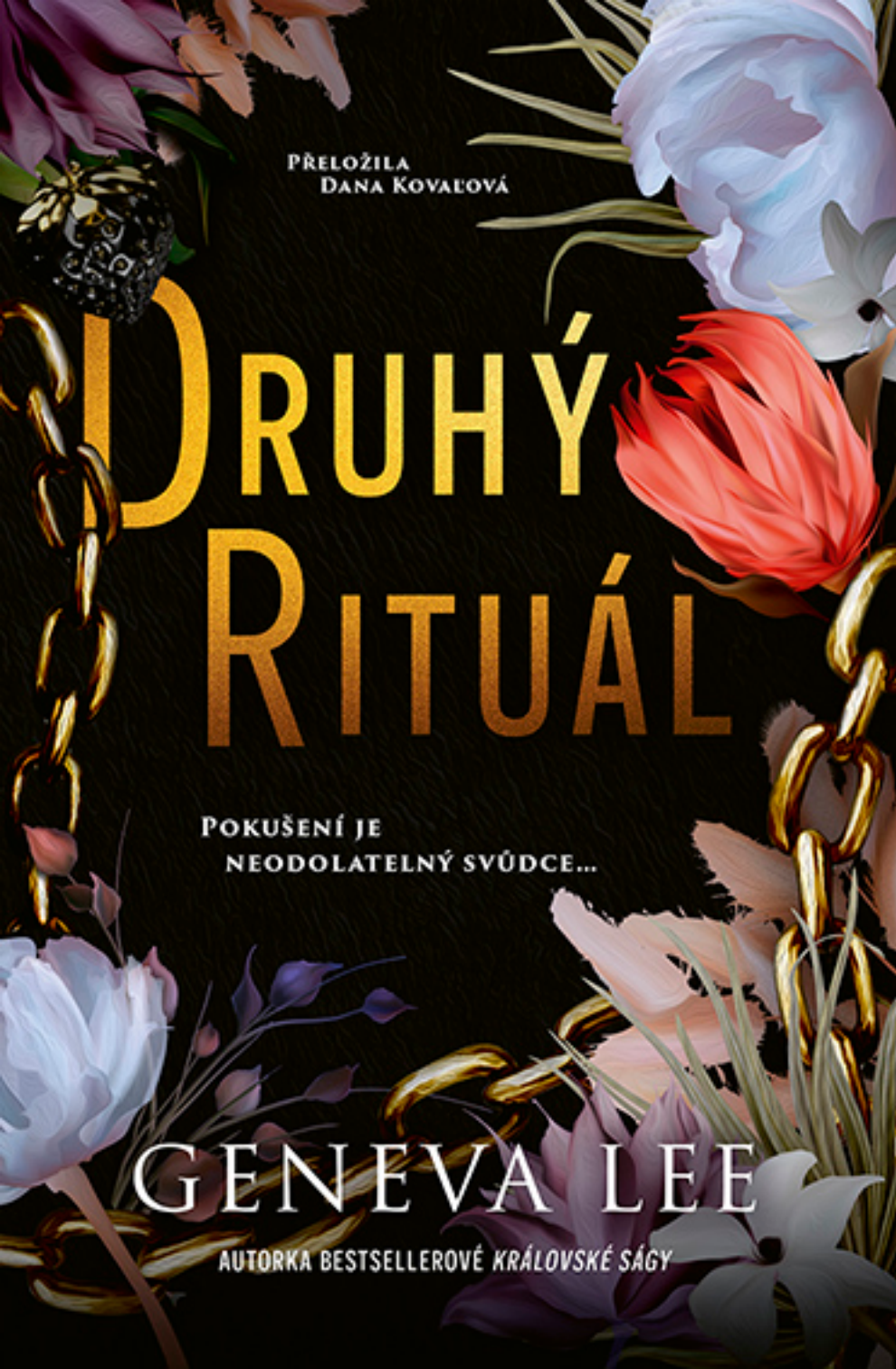

PŘELOŽILA
DANA KOVALOVÁ

Druhý rituál

POKUŠENÍ JE
NEODOLATELNÝ SVŮDCE...

GENEVA LEE

AUTORKA BESTSELLEROVÉ KRÁLOVSKÉ SÁGY

DRUHÝ RITUÁL

Copyright © 2024 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Kovalová, 2026

Cover © Geneva Lee, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7031-1 (pdf)

DRUHÝ RITUÁL

GENEVA LEE

přeložila Dana Kovalová

Pro mého druha

PRVNÍ KAPITOLA

THEA

„Musíš odsud konečně vypadnout,“ prohlásila Olivia, jakmile vstoupila do pokoje její mamky. Pořád byla oblečená na zkoušku, jen si přes legíny natáhla vysoké pletené kozačky a v rukou držela kytici čerstvých květin.

„Je neděle?“ zeptala jsem se a snažila se rozpomenout, kam zmizely pátek a sobota.

„Jo! A to jenom dokazuje, co říkám.“ Pustila se do práce, vytáhla z vázy starý, povadlý pugét a nahradila ho čerstvým. Načechrala pár květů a pak se obrátila a usmála na mou mamku. „Zdravím, mámo Melbourneová.“

Máma neodpověděla. Nemohla, protože byla v kómatu. Ale Olivia ji stejně vždycky pozdravila.

Moje spolubydlící se posadila na židli vedle mě a přitáhla si kolena k bradě. „Vážně, Theo. Nechtěla by, abys tu u ní pořád seděla na stráži. Potřebuješ jít ven. Vidět svět.“

Trhla jsem sebou. Přesně to jsem dělala, když mi zavolali, že se mám něco stalo. Během posledních čtyř týdnů jsem neviděla nic moc jiného než tenhle pokoj. Uplynul měsíc od chvíle, kdy jsem odjela z Paříže od Juliana. A prakticky celou tu dobu jsem byla v nemocnici – od okamžiku, kdy jsem v San Francisku vystoupila z letadla.

Dny mi začínaly splývat, ale nebyla jsem připravená přiznat, že má moje kamarádka pravdu.

„Dobrá, nezvolila jsem nejlepší slova,“ řekla rychle. „Ale, zlato, ty na té nemocniční posteli neležíš.“

„Já vím,“ odsekla jsem. Okamžitě mě zaplavil pocit viny. Olivia i Tanner mě během celého tohoto zmatku podporovali, a já se teď chovala jako mrcha. „Promiň. Jenom si přeju, aby se probudila.“

„Já taky, zlato.“ Stiskla mi rameno a trošku mi připomněla Jacqueline. Při pomyslení na ztracenou kamarádku mě zabolelo srdce, ale stejně patřila do jiného života. Toho, který mě přišel až příliš drah.

„Kéž bych nikdy neodletěla,“ posteskla jsem si. „Neměla jsem ji opustit a odletět do Paříže s nějakým pitomcem, kterého jsem sotva znala.“

„Ale udělalas to,“ opáčila netrpělivě.

Překvapeně jsem se na ni podívala.

„Promiň.“ Povzdychla si. „Jenže když si to budeš vyčítat, nic se nezmění.“

„Já vím. Proto jsem teď tady.“

„Nemůžeš pro ni nic udělat, Theo. Ne když je na tom takhle. Víš, co řekli doktoři.“

Problém byl, že doktoři toho moc neřekli. Ať se mamce stalo cokoli, byla to pro ně stejná záhada jako pro mě. A znepokojivé nebylo jen její kóma. Ne, to by bylo moc jednoduché. Nikdo nedokázal přijít na to, proč se nechce probudit, a já byla odhodlaná být u ní, až se to stane. Ať se jí přihodilo cokoli, bylo to v době, kdy jsem byla pryč. Tak jak bych ji mohla znovu opustit?

Než jsem to stihla Olivii připomenout, přerušilo nás strohé zaklepání na dveře. Doktor Reeves, který o maminku pečoval, k nám vešel s kartou v ruce, a jakmile uviděl, že tu nejsem sama, měl najednou ve tváři zářivý úsměv.

Olivia se na židli zavrtila, položila nohy na zem a narovнала se. „Dobré odpoledne, doktore.“

„Rád vás vidím, Olivie.“ Kývl k čerstvým květinám. „Jste dobrá kamarádka. Máte štěstí, že ji máte, Theo.“

„Já vím.“ Stěží jsem odolala pokušení protočit oči. Olivii stačil jediný pohled na doktora Reevese a naučila se nazpaměť jeho pracovní rozvrh. Přes týden se tu obvykle zastavila během volné chvíle, aby mi donesla čisté oblečení nebo kávu, ale každou neděli tu byla přesně načas, aby mohla flirtovat se sloužícím lékařem. Neměla jsem jí to za zlé. Vlastně to bylo skoro jako moje vlastní romantická komedie.

„Právě jsem se Theu snažila přesvědčit, že potřebuje pauzu,“ řekla Olivia a zavířila řasami.

„Já si dávám pauzy.“

„Cesta na záchod se nepočítá,“ poučila mě a dál se upřeně dívala na doktora Reevese. „Že ne?“

„Obávám se, že má pravdu,“ pověděl mi vlídně. „Chci zopakovat několik vyšetření, která jsme mamince udělali minulý týden. Vy dvě byste si zatím mohly zajít na oběd.“

Zatěkala jsem očima z jednoho na druhého. „Vy jste se na mě dohodli?“

„Zoufalé časy.“ Olivia vstala a hodila mi kabát.

Zamračeně jsem ho chytila. Musela jsem vypadat vážně příšerně, když mě posílal pryč sám doktor. „Jak dlouho budou ta vyšetření trvat?“

„Pár hodin.“

„A kdyby se –“

„Kdyby se něco změnilo, okamžitě vám zavoláme,“ přerušil mě.

Jo, nachystali to na mě. Zdráhavě jsem vstala a popošla k mámině posteli. Opatrně jsem se vyhýbala hadičkám a drátům připevněným k desítkám přístrojů sledujících tep, srdeční rytmus, hladinu kyslíku, krevní tlak a kdovíco ještě. Políbila jsem ji na čelo. „Vrátím se brzy.“

Otočila jsem se právě včas, abych uviděla Olivii znepokojený výraz. Rychle ho vyměnila za úsměv. „Pojď, dostanu tě odsud.“

Vzala mě pod paží, nasměrovala z nemocničního pokoje a vedla nás odhodlaně k výtahu.

„Můžeme si dát něco v nemocničním bufetu,“ navrhla jsem. To by se technicky vzato počítalo jako dostat mě ven z pokoje.

Olivia si povzdychla. „Ne. Na další dvě hodiny jsi jenom moje.“

Otevřela jsem pusku, abych se začala hádat, ale zvedla ruku.

„Slyšelas, co říkal. Ani tam nebude. A kromě toho je na rohu nová restaurace, kde dělají burrita.“ Zmáčkla tlačítko přízemí a dál mě držela pod paží. Nejspíš mě vyhodnotila jako potenciálního uprchlíka.

Byl to divný pocit, vyjít skrz posuvné, skleněné dveře nemocnice na chodník. San Francisco zažívalo chladné období, přinejmenším na kalifornské poměry. Štvalo mě, že mi to připomíná Paříž. Anebo možná jen počasí odpovídalo mému zlomenému a studenému srdci. Zapnula jsem si kabát a málem narazila do procházejícího páru.

„Pardon,“ zamumlala jsem, když nám prudce uhnuli z cesty.

Muž vypadal otráveně, ale jeho přítelkyně se usmála. „To je v pořádku. Krásné svátky.“

Nedokázala jsem ze sebe vypravit odpověď, a tak jsem jen kývla. Stejně už šli dál, s rukama plnými tašek s vánočními nákupy. Muž se zastavil, aby si přibral i její tašky. Zavěsil si je na druhou paži a vzal ji za ruku. Zlomeným srdcem mi projela dutá bolest a já se odvrátila, jen abych zjistila, že je ulice plná párů a rodin, které vyrazily na sváteční lov dárků a dekorací.

„Pojďme na to burrito,“ zamumlala jsem.

Olivia se na mě soucitně zazubila a táhla mě dál po ulici. „Konečně. Pojď ty pocity zajíst.“

* * *

S guacamole a zakysanou smetanou chutnaly moje pocity docela dobře. Dojedly jsme obří burrita a já se cítila líp. Ovšem Olivii jsem

to nehodlala přiznat. Chtěla by z toho udělat zvyk, ale já musela být v nemocnici. Potřebovala jsem tam být pro mámu.

„Díky,“ řekla jsem, když jsme vyšly z restaurace. „Myslím, že bych radši –“

„Ještě máme hodinu,“ informovala mě. „Na návrat do nemocnice teď ani nemysli.“

„Fajn.“

S každou minutou bylo chladněji, tak jsme se při chůzi choulily k sobě. Na rohu na druhé straně ulice jsem zahlédla muže, který nás sledoval. Jeho oči mi i na tu vzdálenost připadaly až moc tmavé. Upoutaly jsme pozornost upíra?

Anebo jsem si to jenom přála? Celý uplynulý měsíc jsem trochu snila o tom, že bych byla vtažena zpátky do světa, ze kterého jsem utekla. Jak by Julian reagoval, kdyby se doslechl, že mě napadl někdo z jeho druhu? Záleželo by mu na tom vůbec? Jestli říkal pravdu – že pro mě bude lepší držet se mimo jeho svět –, pak by mohlo. Ale dny bez jakéhokoli kontaktu plynuly a já jsem si začínala uvědomovat, že je mu to jedno. Použil to jen jako výmluvu. Nebyla jsem stvořená pro jeho nehorázně zazobané prostředí.

Došly jsme na úroveň toho cizího člověka, který na nás nepřestával civět. I přes celou ulici jsem viděla dvě černá, prázdná místa tam, kde měl mít oči. Zaplavilo mě vzrušení smíšené s nevolností.

Byl to upír.

„Co říkáš, Theo?“ Olivia mě naléhavě zatahala za paži, přetrhla mi myšlenky a na zlomek vteřiny od něj odpoutala mou pozornost.

Otočila jsem se zpátky, ale mezitím zmizel.

„Pojďme dovnitř.“ Olivia mě táhla k obchodu, který jsme míjely.

Podívala jsem se na otlučené dveře právě včas, abych stihla přechíst odlupující se vinylový nápis. Stálo tam *Madame Lenore* a pod tím *věštírna* s nakreslenou rukou. Neměla jsem v úmyslu nechat si od nějaké cizí ženské číst z dlaně, když se na ulici potlouká upír.

„Počkej!“ Ale už bylo pozdě.

Olivia vešla do místnosti přecpané věcmi a zavolala veselé „Dobrý den“.

Stará žena vystrčila hlavu zpoza korálkového závěsu a z úst jí visela nezapálená cigareta.

„Pojďte dál!“ pobídla nás Madame Lenore se silným východoevropským přízvukem. „Posadte se. Hned jsem tam.“ Zmizela dozadu a korálkový závěs zachřestil.

Musely jsme se opatrně proplétat změtí podivností nacpaných do maličkého krámků. Byla tu nesourodá sbírka židlí z různých období, skříň napěchovaná zašlým stříbrem a všude poházené knihy ve všech možných jazycích. Věštkyně vplula zpátky do místnosti zahalená spoustou pestrobarevného hedvábí a ukázala na otlučený stoleček. Usadily jsme se k jeho vrstvám krajových ubrusů, Madame Lenore zapálila vonnou tyčinku a trochu jí zamávala, aby stoupající dým zaplnil místnost. Do chřípí mi vnikla těžká vůně santalového dřeva, tak silná, až jsem se z ní rozkašlala.

„Tvou dlaň,“ řekla Madame Lenore a natáhla sukovitou ruku.

„Ne, já ne,“ bránila jsem se. „To byl její nápad.“

Olivia poslušně položila ruku do té ženiny a oči jí zářily. „Budu bohatá?“ zahihňala se a podívala se na mě.

„Jestli chceš být,“ vyslovila Madame Lenore pečlivě, „anebo můžeš být šťastná.“

Potlačila jsem úsměv a odvrátila se, než ho mohla Olivia zahlédnout. Madame Lenore evidentně neměla problém s trochou drsné upřímnosti.

„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptala se Olivia.

„Peníze nedělají lidi šťastnými,“ odpovíděla jsem bez přemýšlení. Uvědomila jsem si, co jsem řekla, a zrudly mi tváře.

Ale nezdálo se, že by Lenore vadilo, že jsem ji připravila o její poučení. „Tvoje kamarádka je moudrá. Vidím dvě cesty.“

Začala Olivii servírovat běžnou neurčitou předpověď a moje pozornost se rychle vytrácela. Nakonec jsem byla myšlenkami úplně

jinde a moje spolubydlící skončila naprosto skleslá. Vize normálního, prostého života, jakou jí Lenore nastínila, nebyla tím, v co doufala.

„Teď ty,“ otočila se Lenore ke mně.

„Ne, vážně. Měly bychom jít.“ Bylo hloupé se tolik bránit, abych té ženě ukázala dlaň. Nejspíš to byla jenom nějaká stará dáma, která lidem vykládala, co jí přinesla slina na jazyk. Ale já věděla něco, co Olivia ne.

Magie byla skutečná. Nebo bývala. A i když představa, že by jí v sobě takhle žena mohla mít sebemenší špetku, nejspíš byla za vlasy přitažená, jak jsem si mohla být jistá?

„Prostě to udělej, Theo!“ naléhala Olivia. „Kvůli mně.“

„Fajn.“ Natáhla jsem ruku přes stůl a nastavila dlaň. Tváře mi hořely. Naposledy se o ni takhle zajímal...

Polkla jsem a zakázala si na to myslet. Tady jde o mou budoucnost, ne?

„Potká prince Krasoně?“ zeptala se Olivia a znovu se zahihňala.

Lenore mlčela a zkoumala čáry v mé dlani. Pak tiše řekla: „Zdá se, že už potkala.“

Vytrhla jsem jí ruku, jako by se mě pokusila kousnout.

„Měly bychom jít,“ řekla jsem roztřeseně.

„Nechceš znát tajemství, která vidím?“ zeptala se věštkyně.

„Já myslela, že mi prozradíte mou budoucnost.“ Vstala jsem, protože ani tu jsem od ní nechtěla slyšet.

„Co je budoucnost, když ne tajemství, Theo?“ Na tváři jí zatančil záhadný úsměv. „Až budeš připravená dozvědět se pravdu, přijď znovu.“

Vydolovala jsem z peněženky pár dvacek – dostala jsem je za kabelku Chanel, kterou mi koupili v Paříži – a hodila je na stůl. „Díky.“

Ven z obchodu jsem se dostala v rekordním čase. Olivia vyrazila ze dveří o vteřinu později. „Tak jo, tohle bylo divně.“

„Nebylo to nic,“ odsekla jsem. „Jenom stará podvodnice. Musím se vrátit zpátky.“

„Doprovodím tě.“

Vykročily jsme k nemocnici. Nad hlavou se nám shlukly mraky a zastínily ulici. Došly jsme na roh, já se otočila a zjistila, že nás Lenore přes výlohu obchodu sleduje očima obkrouženými silnou, černou linkou. Pak zmizela. Světlo na semaforu přiskočilo, vyrazily jsme přes ulici k nemocnici a já jsem se to ze sebe snažila setřást.

„Je mi to moc líto,“ řekla Olivia u dveří.

„To je v pořádku.“ Rychle jsem ji objala.

„Není to v pořádku. Zase ti ho připomněla.“ Olivia odmítala vyslovit Julianovo jméno.

Zavrtěla jsem hlavou a zalhala: „Byla neškodně děsivá. Můžeme jít příště jenom na kafe?“

„Platí,“ slíbila a otočila se, aby zamířila k našemu bytu.

„Dávej na sebe pozor!“ zavolala jsem za ní, Olivia se na mě usmála a zabočila za roh.

Já poslechla vlastní radu a došla si pro čerstvou kávu, než jsem se vydala zpátky nahoru do mámina pokoje. Ale přes veškerou snahu jsem nedokázala setřást nepříjemný pocit, který mi svíral žaludek.

Dorazila jsem do mámina nemocničního pokoje a zjistila proč.

DRUHÁ KAPITOLA

JULIAN

„Ne.“

Zíral jsem na barmanku a čekal na vysvětlení. Otřela skleničku a dala ji pod absintovou fontánu, ale neotočila kohoutek.

„Musím vám připomínat, že mi celý tenhle blok patří?“ zavrčel jsem a natáhl se pro sklenici.

„To už jste udělal,“ odpověděla nevzrušeně. „Vykopněte mě. Kousněte mě. Je mi to u prdele. Už vám nenaleju. Musíte odsud vypadnout.“

Odkráčel jsem zpátky do soukromého pokoje, který jsem si tu pronajal před třemi nebo čtyřmi dny. Překročil jsem pár těl, zhroutil se na polštář a zmizel ve stínech. Soudě podle sténání nebyla všechna těla pokrývající podlahu v bezvědomí. A byl jsem si dost jistý, že jsou všechna živá.

Vynořila se Sebastianova hlava a po ní jeho holý hrudník. Vymanil se ze změti nahých končetin a přišoural se ke mně. Poklopec na džínách měl rozepnutý a čouhal z něj chumáč chlupů, které bych radši neviděl.

„Já myslím, žeš šel pro další pití,“ podivil se a klesl na polštář se štrápci naproti mně. Setřel si ze rtu krev a zvedl ze stolku opiovou dýmku.

„Odmítla mě obsloužit,“ řekl jsem trpce. Úplně nahá žena se ke mně s nadějí začala plazit, ale já ji zahnal.

Sebastian zvedl obočí. „Promluvíš s ní,“ odpověděl a pak kývl hlavou k orgii odehrávající se v koutě. „Cítil by ses líp, kdyby ses k nám přidal.“

„Nejsi tak úplně můj typ,“ opáčil jsem.

„Koukni, na Theu nedokážeš zapomenout tak, že se budeš opíjet – aspoň ne absintem.“ Naklonil se ke mně. „Kdyby sis zašukal –“

„O žádnou z těchhle ženských nemám zájem,“ zamručel jsem.

„Mám tu i pár kluků, kdybys chtěl zkusit něco nového,“ nadhodil.

Protočil jsem oči a vstal. Ztratil jsem přehled o dnech i o množství absintu a opia, co jsem do sebe nacpal. Ale i když drogy fungovaly, nijak jsem netoužil naskočit do Sebastianova nekonečného sexuálního maratonu. Jelikož můj bratr nikdy nepotkal nikoho, s kým by nechtěl jebat, bylo to pro něj těžké pochopit.

Povzdychl si. „Upíři jsou sexuální stvoření. Je v pohodě chovat se podle svých instinktů.“

„Právě teď mi instinkty napovídají, že jestli nepřestaneš mluvit, měl bych ti urvat hlavu.“ Položil jsem ruku na zed' a překvapilo mě, že jsem ucítil hebký dotyk sametu. Přejel jsem prsty po vzorované tapetě a zapřemýšlel, kdy jsem si sundal rukavice.

„Už chápu, proč ti Layla nenalila.“ Zvedl dýmku. „Dej si trochu opia.“

Zavrtěl jsem hlavou, což bolelo víc, než by mělo. Opium by to napravilo. Ale taky by způsobilo, že bych dalších pár hodin seděl v koutě a sledoval Sebastiana, jak ojíždí všechno, co má díru. Skutečný problém byl, že jakmile začala droga vyprchávat z upířího krevního oběhu, byla pryč v řádu minut a já se obvykle ocitl přesně v tom stavu, v jakém by moje tělo bylo, kdybych ho na pár hodin s pomocí drog nevypnul.

Dásněmi mi projela bolest od špičáků, které se chtěly vysunout. Neměl jsem tušení, jak jsme tu dlouho, ale věděl jsem, že už celé dny jsem se nekrmil ničím jiným než útekem z reality.

„Musím se najíst,“ řekl jsem mu.

„Je tady spousta –“

„Čistou krev,“ přerušil jsem ho. „Podívám se, jestli má Layla nějaké sáčky.“

„Buď na ni milý!“ křikl za mnou, ale já už vyrazil do baru.

Zamířil jsem k Layle, která si povzdychla, a její podmalované oči sledovaly každý můj krok. Položila si ruku na oblý bok a nad korzetem vyztuženým kosticemi se jí dmula ňadra. Sklouzl jsem očima na jemně tepající místo na jejím krku. Nikdy jsem ji neviděl požit žádnou z látek, se kterými kšeftovala.

„Čím posloužím?“ zeptala se, ale znělo to, že by ve skutečnosti radši neposloužila.

„Krevní sáčky,“ řekl jsem a odtrhl pohled od její tepny.

„To nepodáváme. Rozhlídněte se kolem. Je tu spousta lidí. Pěkně poproste, a někdo se podělí.“

„Byla byste radši, kdybych sem zatáhl někoho nevinného z ulice?“ zeptal jsem se. „Tady se nikoho nedotknu, pokud se mi tedy nenabídnete vy.“

Layla mě ani v nejmenším nelákala. Chtěl jsem se jenom zbavit příšerné bolesti hlavy, která každou vteřinou zesilovala.

„Vy tedy máte kuráž,“ zasyčela. „Myslíte si, že když jste Rousseaux, můžete si vzít, co chcete?“

„Myslím si, že můžu, protože jsem upír, zlatíčko.“ Popošel jsem k baru a položil na něj ruku. „A potom taky vím, že můžu, protože jsem Rousseaux.“

Zamumlala něco francouzsky. Zachytil jsem jenom dvě slova.

Dégoutant a pur-sang. Nechutný a čistokrevný.

No, ani v jednom se nepletla. Opřel jsem se rukou o bar a přeskočil na druhou stranu. Nebo jsem to aspoň zkusil.

O chvíli později jsem narazil do zdi.

„Dělá ti problémy?“ zeptal se Layly upíří surovec, oprášil si ruce a nespouštěl ze mě oči.

Už jsem si vzpomněl, proč mám holé ruce. Tady rukavice nenošil nikdo. Bylo by snadné se odlišit jako čistokrevný tím, že bych je měl. *Le Poste de Nuit* nebyl určený pro vyšší vrstvy upírů, i když se tu vždycky pár čistokrevných potloukalo. Byl vmáčkнутý ve sklepě pod striptýzovým klubem na Pigalle a přitahoval hlavně přeměněné upíry. Od chvíle, co nás sem Sebastian zatáhl, jsem necítil ani záblesk magie. Tohle nebyli upíři, kteří by spoléhali na tradice nebo jim záleželo na pokrevních liniích.

Ale jedna věc nás spojovala. Všichni jsme tu byli proto, abychom před něčím unikli.

Nebo přinejmenším oni. Můj cíl byl úplně jiný, a když jsem se díval na upíra, který mě hodil přes bar, věděl jsem, že jsem konečně našel řešení.

„Co je ti do toho, *náplavo*?“ Vstal jsem a oprášil se. Všude kolem se ke mně otočily hlavy šokované tím, že někdo tohle vulgární slovo použil v místnosti plné přeměněných upírů.

„Aleku!“ Layla se hnala kolem baru a snažila se před něj postavit, ale on už dusal ke mně.

Takže ta hrouda cihel měla jméno. Díky tomu bylo snazší ho vyprovokovat. Jenom jsem musel Layle zabránit, aby zkazila můj plán.

„Nechte mluvit chlapy, zlatíčko,“ houkl jsem na ni.

Kolem nás vstalo několik dalších. Jediná věc, která přišla upírům horší než bigotní blb, byl bigotní misogyn.

„Aleku,“ zopakovala Layla a v hlase jí zněla panika. „No tak, je to Rousseaux.“

Ramena mi poklesla. Když mě prozradila, zhasla moje poslední naděje na únik. Jenže Alek se protáhl kolem ní a pokračoval. „Je mi jedno, jestli je to sám pánbůh.“

„Tak se mi líbíš, Aleku.“ Procvičil jsem si prsty. „Chceš si zatancovat?“

Tvář se mu roztáhla zlomyslným úšklebkem. „Doufal jsem, že se zeptáš.“

„Tak jdeme na to.“ Kývl jsem prstem, abych ho přilákal blíž.

Než jsme ale začali, zaduněl doupětem Laylin hlas: „Venku!“

Oba jsme se narovnali a vyrazili ke dveřím. Když jsem procházel kolem Layly, kývl jsem na ni.

„Co to děláte?“ zeptala se a popadla mě za rukáv. „Víte, co se stane.“

Sázela na Aleka. To bylo dobré znamení. Ke rvačce jsem si ho nevybral náhodou. Alek vypadal, že by mě mohl zvládnout.

„Vím,“ přikývl jsem a byl z té vyhlídky podivně rozjařený. „Jestli sem přijde čmuchat Rada, řekněte jim, že jsem ho vyprovokoval. Můj bratr to potvrdí. Alek bude v pohodě.“

„Jestli si myslíte, že jen tak přehlídnou, že přeměněný upír zabil čistokrevného –“

„Víte co?“ přerušil jsem ji. „Postarám se, aby to vypadalo jako sebeobrana.“

Nedal jsem jí šanci, aby se začala hádat. Měl jsem schůzku.

Vylezl jsem po schodech vedoucích ze sklepa a pár dalších upírů nás následovalo. Cítil jsem, jak se v nich zvedá krvavý vztek. To by rozhodně mělo všechno urychlit.

A tohle taky.

Jakmile jsem se dostal na poslední schod, rychle jsem se vrhnul na Aleka. Chytil jsem ho v pase. V sevření jsme prorazili zadní východ striptýzového klubu a vletěli mezi dav. Mrštil jsem Alekem na pódium a lidi kolem nás se s jekotem rozprchli ze sedaček. Skočil jsem za ním a uhnul utíkající striptérce s rukama přitisknutýma na prsou.

„Ty čistokrevná zrůdo, myslíš, že pro tebe pravidla neplatí?“ vyštěknul na mě a pokývl ke klubu. „Říkala *venku*.“

„Já si to vyložil trochu volněji.“ Pokrčil jsem rameny. „A teď přestaň zdržovat a nech mě, ať ti nakopu zadek.“

„Je mi kurva jedno, kdo jsi.“ Přikrčil se a nahrbil ramena, aby se připravil k útoku. „Dneska si tvou hlavu pověším na zeď.“

„Uvidíme, *náplavo*.“ Zaujal jsem bojový postoj, jako bych se chystal na náraz. Ta urážka byla poslední kapkou a on proti mně vyrazil. V poslední chvíli jsem se uvolnil, zavřel oči a čekal, až umřu.

Jenže smrt byla mrcha.

Prostorem zaduněla hlasitá rána, ale nic se nestalo. Žádný náraz. Žádné prsty, které by se mi zabořily do krku nebo do prsou. Otevřel jsem oko a zjistil, že Alek leží na zemi a vypadá omámeně. Na druhém konci pódia si nádherná blondýna upravila kožené rukavice a pak ke mně vzhledla pohledem plným výčitek. V rudém kašmírovém plášti a sladěných lodičkách na vysokém podpatku vypadala, jako by právě vyšla z pětihvězdičkové restaurace.

„Příšerné načasování,“ řekl jsem.

„Záleží na tom, koho se zeptáš,“ odpověděla Jacqueline sladce. Vyřít se na ni nějaký upír, ona se o centimetr pootočila, chytila ho pod krkem a zvedla do vzduchu. „Zlobivý kluk. Kdes nechal způsoby?“

Hodila ho na ostatní, kteří nás následovali a doufali ve rvačku. Upíři se rozprchlí a při chvatném ústupu převraceli židle a stoly. Dva čistokrevní upíři převážili šance výrazně v náš prospěch.

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se. Své nejlepší kamarádce jsem se pečlivě vyhýbal celé týdny. Skutečnost, že mě nevyhledala dřív, mi napovídala, že mi ještě neodpustila můj rozchod s Theou.

„Zachraňuju ti zadek.“ Prohlídla si mě se zaťatými zuby. Pak sáhla do kabátu, vytáhla sáček s krví a pár rukavic a hodila je po mně.

S povzdechem jsem oboje chytil. Rukavice jsem si strčil do kapsy a roztrhl sáček s krví. Vypil jsem ho na pár loků a prázdný plast hodil na zem.

„Lepší?“ zeptala se.

Nebyl jsem si jistý, jak na to mám odpovědět. Pořád jsem byl naživu, což nebylo to, v co jsem doufal, ale bolest hlavy zmizela. Aspoň něco.

„Jak jsi mě našla?“ Prošel jsem kolem ní, slezl z pódia a zamířil ke dveřím.

Jacqueline mě následovala a seskočila elegantně dolů. K východu jsme se dostali ve chvíli, kdy dovnitř vklopýtala skupina mladých mužů. S vykulenýma očima se dívali na spoušť, co jsme tu napáchali.

„Klub je uzavřený,“ zavrňela Jacqueline. Zírali na ni, jako by nikdy v životě neviděli ženu.

Jeden se k ní naklonil, za což nepochybně mohl vysoký obsah alkoholu v krvi. „Kampak jdeš? Můžeme se přidat?“

„Ale ne, vy sladcí, obyčejní kluci byste mě nezvládli.“ Upřela na ně pohled. „Běžte domů, pěkně se vyspěte a zítra pomozte maminkám.“

Zmateně zamrkali, ale pomalu se otočili a zamířili zpátky do pařížských ulic. Vyšli jsme ven z klubu a sledovali je, jak se rozcházejí a každý při tom mluví o svojí matce.

„Neměli nejmenší šanci,“ řekl jsem suše.

Jacqueline se ke mně otočila tak rychle, že jsem nezareagoval, dokud mi její dlaň nenarazila do tváře. Ukročil jsem a mnul si pálící obličej.

„Ty taky ne,“ obvinila mě. „Co sis myslel? Kdyby Sebastian nezavolał –“

„Kdy se z vás dvou stali nejlepší kamarádi?“ Dál jsem si masíroval tvář. Navzdory nedávné ukázce jsem zapomněl, jak je zatraceně silná.

„Máme společný cíl: Udržet tu svou paličatou palici naživu.“ Popadla můj kabát a postrčila mě dopředu. „Beru tě domů.“

Domov byl tím posledním místem, kde jsem chtěl být. Ale nemělo smysl se s ní hádat nebo jí říkat něco, co už sama věděla.

Že kam se podívám, tam vidím Theu.

Že bych přisahal, že ji tam pořád cítím.

Že jsem to místo málem rozerval na kusy, když jsem se ji tam odtud snažil vymazat.

Jacqueline nebyla slepá, ale to neznamenal, že by během posledního měsíce měla nějak extra velké pochopení. Svůj názor na moje rozhodnutí dala jasně najevo, když Theu vyzvedla a pomohla jí sbalit věci. Od té doby její postoj nic nezměnilo.

Kráčeli jsme v tichosti a za námi začalo vycházet slunce. Teď, když jsem si dal trochu krve, jsem se fyzicky cítil líp – s výjimkou díry zející tam, kde by mělo být srdce. Ať jsem dělal, co jsem dělal, nic ji nemohlo zaplnit. Byla to hnisající rána, kterou nikdo jiný neviděl. Já ji cítil s každým nádechem, každým krokem, každým okamžikem.

Její nepřítomnost.

Hughes nás uvítal u dveří domu, už oblečený na nadcházející den. Stíkl rty, když viděl, jak vypadám, ale nic neřekl.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem ho upjatě. Shodil jsem vlněný kabát, který byl na několika místech roztržený, a podal mu ho.

„Měl bych...“ podíval se na něj a usoudil, že spravit už asi nepůjde. „Objednám nový.“

Zamířil jsem ke schodišti, ale zavolal za mnou: „Váš pokoj zůstal tak, jak jste ho nechal, *na vaši žádost*.“

K poděláním skvělé. Nemohl jsem se dočkat, co na ten pohled řekne Jacqueline. Vystoupal jsem po zbylých schodech a svlékl si košili. Jacqueline mě následovala.

Neřekla ani slovo, když vešla do ložnice – nebo toho, co z ní zbylo. Křesla byla roztrhaná, obrazy shozené na zem, postel zničená. V záchvatu vzteku jsem se pokusil Theu z tohohle místa vyhnat, ale nebyla ve věcech. Byla ve zdech, podlahách, v samotném vzduchu. Nemohl jsem jí uniknout. Nezáleželo na tom, kam jsem šel. Zjistil jsem to, když jsem mrhal časem v Pigalle.

Ale tady jsem jí nejen nemohl uniknout, nemohl jsem ji ani ignorovat.

Zabořil jsem se do zbytků křesla a zvedl šátek, ve kterém byla pořád její vůně. Zmuchlal jsem ho v pěsti a čekal, až moje nejlepší kamarádka přeruší ticho.

Jacqueline otevřela pusou, nadechla se, aby se uklidnila, a pak se na mě vztekle podívala. „Dost jsem se na tomhle nadřela.“

Na všechnu její snahu jsem nepomyslel. „Promiň.“

„Co to děláš?“ zeptala se a pokusila se posadit vedle mě. Vzdala to a naklonila se nade mnou. „Ukončils to s ní.“

„Já vím,“ řekl jsem trpce.

„Jestli k Thee pořád něco cítíš –“

„Je moje družka!“ zařval jsem.

„Předpokládám, že tohle potvrzuje, že ses přes ni nepřenesl.“ Založila si ruce na prsou a chřípí se jí rozšířilo. „Tak co je za problém? Tvoje rodina? Ta věc s panenstvím?“

„Pro začátek.“

„Občas si přeju, abys měl představivost.“ Zavrtěla hlavou. „Existuje způsob, jak to obejít. Stačí hledat.“

„Nemůžu,“ procedil jsem přes sevřené zuby.

Mlaskla jazykem. „To znamená, že *nechceš*.“

„To znamená, že *nemůžu*,“ zopakoval jsem hlasitě. „Každý kousek mého těla chce jet za ní. Nejsem si jistý, jak dlouho ještě dokážu odolávat.“

„A co máš v plánu? Nechat se zabít, aby tě to nepokoušelo?“ zeptala se.

Zvedl jsem obličej, aby si z něj mohla přečíst odpověď.

Jacqueline o pár kroků ustoupila a její vztek vystřídalo zdrcení. „Jak? Proč?“ Zavrtěla hlavou, aby si vyčistila myšlenky. „Jak to můžeš jen tak vzdát? Jak by se Thea cítila, kdyby zjistila, žeš radši umřel, než abys byl s ní?“

„Myslíš, že mám na vybranou?“ zašeptal jsem. Z nějakého důvodu se ten nápad zdál horší.

„Co se stalo?“

„Navštívila mě Rada. Dali mi jedinou šanci, jak zachránit její život. Stálo mě to jenom Theu.“

Rozšířila oči, ale zavrtěla hlavou. „Vážně si myslíš, že by ji zabili?“

„Padl výraz, poprava.“

Jacqueline si ztěžka povzdechla. „Takže jsi ji radši zabil sám?“

„Zachránil jsem ji!“ zařval jsem.

„Ale jakou to pro ni má cenu? Jaký má smysl žít, když jsi uvnitř prázdný?“

Svěsil jsem hlavu. „Neměl jsem na vybranou.“

„Měl. A pořád máš.“

„O čem to mluvíš?“ zamumlal jsem.

„*Juliane*,“ vykřikla, „zvedni zadek a padej do Kalifornie.“

TŘETÍ KAPITOLA

CAMILA

V pondělí jsem přijala telefonát, na který jsem čekala od té noci v Opeře. Od našeho útoku na privilegovanou upíří elitu už utekl měsíc a Julian během něj neudělal... nic.

Bylo to k pláči.

Ale teď, jestli se dalo věřit mému informátorovi, se moje drahé dvojče konečně vydalo za tou lidskou holkou. Soukromé letadlo naší rodiny předložilo letový plán z Paříže do San Franciska.

Držel se déle, než jsem čekala, vzhledem ke zvěstem, co se ke mně donesly. Zdálo se, že je skoro v područí toho ubohého stvoření. Proto mě šokovalo, když se kvůli ní soužil, místo aby si nárokoval to, co tak zjevně chtěl. Byla jeho. Mohl si ji vzít, ale on ji prostě nechal jít. Možná měknul. Zdálo se, že celá moje rodina měkne – a to byl ten problém.

Byl čas na důrazné varování.

Zaparkovala jsem přes ulici od jeho pařížského domu a čekala, dokud nepřijelo auto, aby ho odvezlo na letiště. Věřila jsem Jacqueline, že ho dokáže přesvědčit, aby začal něco dělat. Přemluvit mého bratra k čemukoli bylo to jediné, k čemu byla dobrá.

Julian odjel jen s malým koženým příručním zavazadlem. Vypadal hůř než té krvavé noci v Pařížské opeře. Tehdy byl smrtící a zabíjel několik mých spolubojovníků. Ale taky byl zdivočelý, hnala ho

krvelačnost, což byla chyba, která ho málem stála život a přiměla mě zasáhnout.

Sice jsem svou rodinu nenáviděla, ale nikdo jiný neměl dovoleno je zabít.

Navíc kdybych ho zabila, nedokázala bych najít jeho lidskou přítelkyni, a právě ji jsem chtěla nejvíc. Julian s ní nebyl v žádném kontaktu od chvíle, kdy odjela, a to mi bránilo ji vypátrat. To stvoření prostě zmizelo, neznala jsem ani její celé jméno. Jako by si na ni stěží vzpomínali dokonce i ti upíři, kteří se s ní setkali. U člověka bylo zvláštní, že po sobě nechával tak málo stop. Zdálo se, že toho o ní nikdo moc neví, ale ty zvěsti vzbudily můj zájem. Chtěla jsem se s ní setkat, než rozhodnu o jejím osudu.

Právě jsem se dívala, jak můj bratr nasedá do auta, aby odjel k soukromému letadlu, když mi zazvonil telefon. Odpověděla jsem úsečným: „Ano?“

„Špatné načasování?“ zeptal se úlisný hlas.

Zašklebila jsem se. „Co chceš, Bouchere?“

Ne že bych tomu upírovi s korálkovými očima důvěřovala, ale byl víc než ochotný nám prodávat informace. Jediné, co chtěl, bylo vrátit se z exilu do Paříže. Teď, když mu byla tahle milost udělena, se stal naším dlužníkem. Což neznamenovalo, že byl loajální, ale znamenalo to, že byl levný.

„Mám kontakt od jednoho z našich spojenců v Kalifornii,“ vyslovil pomalu. „Ale jestli teď není vhodná chvíle...“

„Nebudeš pro mě užitečnější, když mi budeš mávat mrkví nad hlavou,“ vyštěkla jsem. „Řekni mi, co zjistil.“

„Viděl ženu odcházející od věstkyně,“ sdělil mi Boucher. „Odpovídá popisu They. Ta stará čarodějnice ve věštírně nebyla moc sdílná a zjevně se dokáže bránit před uhranutím.“

„Zaplat' jí,“ nařídila jsem.

„Není třeba plýtvat penězi. Můj spojenec je velmi přesvědčivý. Nevěděla toho moc, ale potvrdila, že ta žena byla spojená s upírem.“

„Pošli někoho, aby ji sledoval a dohlédl na ni.“ Třeba bych mohla být u přítelkyně mého bratra dřív než on. Nebylo by to pěkné shledání? Ale nejdřív jsem ještě potřebovala udělat jednu věc. „Musím jít.“

Boucher mě zarazil. „Je tu ještě něco.“

„Ano?“ zeptala jsem se netrpělivě.

„Ta čarodějka říkala, že čpěla myrhou.“

„Myrhou?“ Zarazila jsem se, když mi ta informace došla. Na Bouchera se dalo spolehnout, že si nejdůležitější detaily nechá až na konec. Nemohla jsem ho vystát. Neměl žádné ideály. Jenom hrozně nerad hrál podle jakýchkoli pravidel. Bylo stejně pravděpodobné, že pomůže nám, jako to, že pomůže čistokrevným, pokud to bude vyhovovat jeho rozmarům. Ale vždycky měl v rukávu nějaký trumf.

„Jestli je to pravda, tak to znamená –“ začal.

„Já vím, co to znamená,“ zasyčela jsem. Julianovo auto odjelo a já uviděla svou příležitost. Na tuhle chvíli jsem čekala moc dlouho, abych se nechala rozptýlit. Musela jsem něco udělat. „Dobrá práce, Bouchere.“

Zavěsila jsem, než mohl mít další slizké poznámky. Popadla jsem kanystr z místa spolujezdce, vystoupila z mercedesu a vyrazila přes ulici. Nějaký řidič se skřípěním brzd zastavil a křičel z okýnka, dokud mě neuviděl. Ubozí lidští samečci, tak snadno se nechali rozptýlit. Mohla jsem se za ním stavět na teplé sousto, ale uvnitř Julianova domu na mě čekalo něco mnohem lahodnějšího.

Zazvonila jsem na zvonek a čekala. Utáhla jsem si pásek na černém přšiplášti. Otevřely se dveře a objevil se Hughes. Vypadal rozladěně, že musí přijmout návštěvníka, když je jeho pán pryč.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se.

Nepřekvapilo mě, že mě nepoznal. Už to bylo pár desetiletí, a i když ani jeden z nás nezestárnul, už jsem nebyla tou ženou, kterou si pamatoval. Zvedla jsem sluneční brýle značky Chanel, aby se na mě mohl lépe podívat.

Jeho neochvějný klid zmizel a Hughes se prudce nadechl.

„Paní Rousseauxová,“ uvítal mě šokovaně. S trhnutím otevřel dveře, ustoupil stranou a pustil mě dovnitř. „Obávám se, že váš bratr tu není, ale je to chvilka, co odjel. Můžu ho zavolat zpátky.“

„To není nutné.“ Rozhlédla jsem se po hale a to, co jsem viděla, na mě udělalo dojem. Ale na druhou stranu, Julian stejně jako já vyrůstal uprostřed majetku a privilegií. Věděl, jak obojí využívat.

„Ale určitě by to chtěl vědět. Měl dojem, že...“ Hughes zmlkl.

„Ano?“ pobídla jsem ho. Chtěla jsem to slyšet.

„Že jste zemřela. Všichni jsme si mysleli...“

„Tak tohle je ten pěkný příběh, co o mně vymysleli?“ zeptala jsem se se smíchem. „Vlastně mě to ani nepřekvapuje.“

„Tomu nerozumím, ale prosím, nechte mě zavolat –“

Jeho slova zemřela spolu s ním.

Pustila jsem jeho hlavu na mramorovou podlahu, kam už se zhroutilo jeho tělo.

„Promiň, Hughesi. Nic osobního,“ řekla jsem jeho tělu a zavřela za sebou dveře. Zabít ho bylo jednodušší než se s ním dohadovat a já potřebovala udělat pár věcí.

Neobtěžovala jsem se chodit po špičkách. Kdybych se tu plížila, znamenalo by to, že mi záleží na tom, jestli mě chytí.

A mně to bylo jedno.

Dlouhými prsty pravé ruky jsem klouzala po dubovém zábradlí a stoupala po schodišti, které se zvedalo nad vstupní halou do patra.

Žháří vědí, kde mají založit oheň. Je to otázka instinktu, který se jim rodí v krvi jako nemoc. Můj manžel byl žhář – dokud byl naživu.

Podkroví nebo sklep ukrývaly plameny nejdéle. Ale když si někdo dost rychle všimnul požáru v podkroví, dal se uhasit jen s minimální škodou na zbytku domu. Sklep zas byl trochu jako nechat na plotně zapálený hořák. Když zůstal bez dozoru, ohnivé inferno spálilo celou budovu na kouřící trosky. Ale já neměla zájem zakrývat zkázu o nic víc než své kroky. Měla jsem v úmyslu poslat vzkaz.

Sevřela jsem pevněji kanystr, který jsem nesla. Když začínáte válku, obvykle se vyplatí příprava. Když zakládáte oheň, vždycky pomůže benzin.

Polila jsem schodiště, po kterém jsem šla. Výpary mě pálily v nose a já lačně vdechovala příslib tekuté zkázy. Julianova ložnice byla v nejvyšším patře, pod kterým čekala dvě další. A pod nimi extravagantní obývací pokoje překypující poklady, které sbíral celý život: starožitnosti, knihy, umění. U vchodu jsem minula rozkošného Renoira. Můj bratr svého času míval vybraný vkus.

A teď se souží kvůli zkurvené člověčici.

Vešla jsem do jeho ložnice a do krve mi prosáklo znechucení. Pokoj vypadal, jako by ho někdo vyraboval. Zrcadlo bylo převrácené a střepy z něj se rozsypaly všude kolem. Postel tady ležela vzhůru nohama. Všude jsem cítila tu holku. Oči mi potemněly. Kdyby tu byla, vysála bych ji. Přinutila bych ho, aby se díval – a čelil tomu, jaký se z něj stal ubohý moderní upír.

Tohle byl klíč ke zlomení Juliana – ke zlomení celé mé rodiny. Jakmile se poddají své skutečné podstatě, budou prosit, aby se k nám mohli přidat.

A až padne jedna čistokrevná rodina, zbytek bude následovat.

Popošla jsem k nočnímu stolku pokrytému dopisy a knihami. Několik bylo roztrhaných.

„Copak jsi tu hledal, bratříčku?“ zeptala jsem se prázdného pokoje, ale pak jsem to uviděla.

Na štosu starých zápisníků ležel složený dopis, zažloutlý a křehký. Zvedla jsem ho a přečetla si jeho obsah. Bylo dost těžké rozluštit tu utrápenou čmáranici, a navíc byla ta pitomá věc napsaná podivnou směsicí francouzštiny a latiny. Když jsem uviděla jméno pod ním, odfrkla jsem si. To byl jediný zvuk, který proletěl zívajícím tichem prázdného paláce. Schoval si to z marnivosti, nebo ze sentimentality? Skutečnost, že i po všech těch stovkách let pořád ležel u jeho postele, musela *něco* znamenat.

Hodila jsem dopis na postel, pak jsem posbírala různé stránky, které vytrhal z knih, zmačkala je a přidala na svou hranici. Vytáhla jsem jedinou sirku, škrtila s ní o záhlaví postele a sledovala, jak z ní s prasknutím vyskočil plamínek. Dopřála jsem si chvilku, abych mohla obdivovat způsob, jak tančí ve vzduchu v zoufalém boji o život. Pak jsem ji hodila na hromadu se starými papíry i s jejich myšlenkami nachystanými jako sud se střelným prachem.

„Vítej doma, Juliane,“ řekla jsem, když se oheň rozrostl po celé posteli.

Odtud se bude šířit, jeho výhonky se budou natahovat všemi směry, dokud nebude celý dům v jejich objetí. Nový nátěr nemohl vynahradit staré francouzské kosti. Při odchodu z domu jsem nespěchala a užívala si sílící teplo na zádech. Ale nezastavila jsem se, abych si prohlédla své dílo, dokud jsem nepřekročila Hughesovo tělo. Na chvilku jsem se zarazila. Věděla jsem, jak zničit upíra: zasáhnout srdce a spálit tělo. Přiznávám, že jsem to dělala trochu obráceně. Ale teď, když jsem věděla, kde je Julianova drahocenná lidská přítelkyně, vyškrtnu ji z jeho života – až zjistím, jaká tajemství skrývá její krev. Možná pak konečně otevře oči. Hořící dům se vším a všemi v něm jsem tu zatím nechala jako vzkaz svému bratrovi a naší odporně bohaté rodině.

Ale vzala jsem si toho Renoira.

ČTVRTÁ KAPITOLA

THEA

Doktoři to nedokázali vysvětlit. V jednu chvíli byla moje máma v kómatu, a v dalším okamžiku byla vzhůru. Vrátila jsem se po tom katastrofálním čtení z ruky do jejího pokoje a našla ji tam sedět, jako by se nic nestalo. Nevěděla jsem, jestli se mám smát, nebo brečet, takže jsem v podstatě dělala obojí a lékaři zatím prováděli desítky testů.

„Nemůžu uvěřit, že jsem tu nebyla,“ zamumlala jsem a schoulila se vedle ní na posteli.

Máma se usmála, i když vypadala jako lidský jehelníček. „Teď už tu jsi. Na ničem jiném nezáleží.“ Zarazila se a zhluboka se nadechla. „Ale asi budeš muset zase odjet, vid’?“

Její slova mi sevřela srdce a já se přinutit zavrtět hlavou. „Ne. Patřím sem a taky tu zůstanu.“

„Takže to nevyšlo?“ zeptala se. „Ta záhadná práce, cos přijala?“

Tomuhle rozhovoru jsem se vyhýbala od chvíle, kdy se probudila, ale věděla jsem, že už to příliš dlouho odkládat nepůjde. Když jsem byla pryč, moc jsme spolu nemluvily. Byla našťvaná, že jsem se rozhodla přerušit studium tak krátce před promocí. Tehdy jsem udělala všechno, co bylo v mých silách, abych před ní utajila, proč jsem všeho nechala a odjela do Paříže. Vždycky jsme si byly blízké,

ale pořád to byla moje máma. Co jsem jí měla říct? Že jsem se bláznivě zamilovala do upíra?

„Myslím, že jsem jenom chtěla udělat něco lehkomyšlného,“ přiznala jsem a svěsila hlavu. „Byla jsem pitomá.“

„Možná,“ řekla tiše, „ale drahoušku, tys nikdy nic lehkomyšlného neudělala. Třeba byla ta pravá chvíle na dobrodružství.“

Zvedla jsem oči a podívala se na ni. Tohle nebyla odpověď, jakou jsem čekala. „Moment. Ty už s tím nemáš problém?“

„Když čelíš vlastní smrtelnosti, usadí to věci do správné perspektivy.“ Přitáhla mě k sobě a volnou rukou mě objala. V té druhé měla moc drátů a hadiček, takže by jí nebyla moc užitečná. „Nechci, abys strávila celý život pinglováním a snahou nějak vyjít. Jsem ráda, žeš tam jela.“ Přejela mě pohledem. „Co ty?“

V krku se mi udělal knedlík. Poslední měsíc jsem strávila výčitkami, že jsem se rozhodla odjet. Bylo to jednodušší než přijmout pravdu. Julian mi ublížil. Zlomil mi srdce. Vzdala jsem se všeho, abych ho následovala na šílené cestě kolem světa, která skončila dřív, než doopravdy začala. Měla bych ho nenávidět. Měla bych se cítit hloupě. A jedna moje část to tak skutečně cítila. Ale kdyby mi někdo právě teď nabídl klíče od stroje času, nezměnila bych ani minutu.

Stačilo, abych na něj jen pomyslela, a na kůži mi začaly mravenčit vzpomínky. Občas bych skoro přísahala, že pořád cítím jeho ruku přitisknutou k mojí. Sevřela jsem ji do pěsti, a když se mi špičky prstů dotkly dlaně, vzpomněla jsem si na něžnou bolest, která mě pohltila ve chvíli, kdy mě vzal za ruku. Tu noc mi nechal moje panenství a místo něj mi ukradl srdce.

„Chápu,“ řekla mamka tiše, když jsem mlčela. „Takže ta práce byla...“

„Komplikovaná.“ Hlas se mi při tom slově zlomil a prozradil mou bolest. „Byla hodně komplikovaná.“

„Theo, jsi –“

Doktor Reeves strčil hlavu do místnosti, než mohla dokončit svou otázku. „Jak se cítí můj nejmilejší zázrak?“

Máma se začervenala, posadila se trochu víc rovně a zastrčila si za záda polštář. Olivia zjevně nebyla jediná, koho pohledný doktor zaujal. Nechápala jsem, co na něm obě vidí. Ale na druhou stranu, já nebyla tak docela citově dostupná.

„Báječně,“ rozplývala se mamka. „Ale kdy budu moct jít domů?“

„Už se mě chystáte opustit?“ Doktor Reeves vešel dovnitř a opřel se o zárubeň dveří. Zastrčil si pero do lékařského pláště a usmál se.

„Ovšem že ne,“ odvětila. „Ale radši bych se už převlékla z nemocniční košile.“

„Čekáme jenom na výsledky vašeho cétečka. Jakmile je budeme mít, budete volná.“ Reeves ke mně zatěkal pohledem. „Takže žádné nedělní květiny už asi nebudou.“

Protočila jsem oči. Celé týdny jsem byla svědkem neustálého flirtování mezi ním a mou spolubydlící. „Dám vám její číslo.“

„Ne, to jsem tím –“ v hlase mu zazněl náznak paniky.

„Věřte mi. Je to v pořádku. Nejdřív se jí zeptám.“

Vytáhla jsem telefon, abych poslala Olivii zprávu, a sevřel se mi žaludek. Měla jsem tam zmeškané volání z nějakého francouzského čísla. Než jsem se mohla omluvit a odejít si poslechnout hlasovou schránku, zaklepala na dveře zavalitá žena s deskami v rukou.

„Můžu mluvit s pacientkou?“ zeptala se a už byla na půl cesty do místnosti. „Jsem z fakturačního oddělení.“ Ukázala na visáčku se jménem, kde stálo *Marge*. A pod tím stálo tučným modrým písmem slovo *fakturace*. Málem jsem se pozvracela. „Potřebuju, abyste mi podepsala pár věcí, paní Melbourneová.“

„*Slečna*,“ opravila ji máma hrdě. „Nejsem vdaná.“

„Tak to se omlouvám.“ Ale Marge už v chůzi listovala papíry. „Potrvá to jen chvíli.“

„Zaskočím sem později,“ řekl doktor Reeves a zmizel, aby nám dopřál trochu soukromí.

Přála jsem si, abych mohla taky zmizet. Tuhle část jsem z duše nenáviděla. Nakonec se vždycky objevili lidi z fakturačního oddělení, aby s námi prošli možnosti splácení dluhu. Nezlobila jsem se na Reevese, že odešel. Nedokázala jsem si představit, jaké to asi pro doktora musí být. Věnoval spoustu práce a úsilí, aby mámě zachránil život, a celou dobu nejspíš tušil, že se v tom dluhu utopíme. Věděla jsem to od chvíle, kdy mi zavolali z nemocnice. Aspoň že počkali, až se máma probere. Doteď mě nikdo s účty neotravoval.

„Ukažte,“ vyhrkla jsem a natáhla ruku, abych si ty desky vzala. „Můžu cokoli podepsat. Mám právo ji zastupovat.“

„Theo, to nemusíš,“ řekla mamka jemně. „Tohle není tvoje břemeno.“

„No to sakra je,“ zamumlala jsem. Máma byla jediný člověk, na kterého jsem se mohla vždycky spolehnout. Byla všechno, co jsem měla, a naopak. Rozhodně jsem ji teď nechtěla stresovat, když jsem ji získala zpátky.

Listovala jsem papíry. Už jsme nemocnici dlužily malé jmění. Byli tak milí, že nahoru napsali náš předchozí dluh, aby mi ho připomněli. Dluhy za měsíc na jednotce intenzivní péče pak připočítali k celkové sumě. Dívala jsem se, jak se čísla zvyšují s každou zaznamenanou procedurou, a úměrně tomu rostla i moje hrůza. A pak jsem se dostala na poslední stránku.

„Já to nechápu,“ zamumlala jsem zmateně a dívala se na poslední řádek. Nad nulou zdobilo znaménko mínus sumu zasahující dost vysoko do šestimístných cifer.

„Možná budou třeba ještě nějaké poslední úpravy. Během tohoto měsíce jsme byli informováni, že účet bude zapraven ze soukromých zdrojů, ale i tak jsem do něj zanesla všechny nároky,“ vysvětlovala mi. „Váš manžel dost důrazně trval na tom, že nemusíme čekat na pojišťovnu vaší matky.“

„Můj kdo?“ zakoktala jsem. V ústech mi vyschlo a srdce mi začalo bušit. Nepřítomně jsem si přiložila ruku na srdce. „Já nejsem vdaná.“

„Theo, co se děje?“ Máma natahovala krk a snažila se podívat do papírů.

„Chyba,“ řekla jsem tiše.

„Vyjádřil se dost jasně.“ Zástupkyně fakturačního oddělení popošla blíž a zkontrolovala mámin nemocniční náramek. „Ano, zaplatil účet za Kelly Melbourneovou. Vy jste Kelly Melbourneová, je to tak?“

„Ano.“ Máma se dívala střídavě na ni a na mě, jako by potřebovala potvrzení. „Ale já to nechápu. Kdo mi to zaplatil?“

Byla jsem rozpolcená, jestli se mám rozbřechet, nebo začít ječet. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli bych měla být šťastná, našťvaná, nebo opatrná. Možná to byla chyba. Možná někdo řekl nesprávné jméno. Možná vešel dovnitř nějaký náhodný miliardář a začal platit nemocniční účty, protože ho hnala vina kvůli výši jeho bankovního konta.

Ale já věděla, že se nic z toho nestalo.

„Omlouvám se. Předpokládala jsem, že to byl váš zeť. Zněl velmi *familiárně*,“ řekla Marge. Zbledla jsem nad její volbou slov a ona se na mě zkoumavě zadívala. „Vy nejste vdaná?“

„Ne,“ odpověděla jsem jednoznačně.

„Tak to musíte mít šťastný den.“ Neunikl mi její odsuzující tón ani pohled, kterým mě sjela od hlavy k patě. Zřejmě když se objevil nějaký muž a začal platit vaše účty, všichni předpokládali, že jste eskort.

Ale bylo mi jedno, co si o mně myslí. Místo toho jsem nemohla dostat z hlavy ten promeškaný telefonát. Byl to on? Zavolal mi, aby mi řekl, že zaplatí doktory? Nebyla jsem si jistá, co mě překvapilo víc. Jestli to, že dodržel naši zrušenou dohodu, anebo to, že si ji vůbec pamatoval. Koneckonců v Paříži mi dal jasně najevo, že jsem pro něj nic neznamenala. Byla jsem jen nechtěný člověk. Mezitím už si nejspíš našel nějakou hezkou čarodějkou, která mu neničí život svým otravným panenstvím.

Srdce mi při té myšlence klopýtlo, jako by vědělo, že je to lež.

Julian mě miloval. Byla jsem si tím jistá, ale nemohla jsem dovolit, abych uvěřila, že právě proto nám zaplatil ty dluhy. Ne, když se od doby, co jsem ho opustila, ani neunavoval zavolat, aby zjistil, jak se mám.

„Já to vyřeším,“ oznámila jsem mámě. „Nic nepodepisuj.“

„Všechno je to uzavřené,“ prohlásila Marge. „Na vašem místě –“ Zmlkla, když jsem po ní střítila ostrým pohledem. „Vrátím se později.“

Nepochybovala jsem, že hodlá počkat a začít na mámu dorážet, až tu nebudu. Marge měla samozřejmě pravdu. Bylo absurdní tu platbu odmítnout, ale já potřebovala minutku, abych zpracovala nový zvrát událostí.

„Theo, ty víš, kdo ty účty zaplatil?“ zeptala se mamka, když jsme byly samy.

Nemohla jsem se přimět, abych se na ni podívala. Po minutě jsem kývla. „Myslím, že ano.“

Rozprostřelo se mezi námi ticho. Nedostatek jakékoli reakce byl skoro ohlušující, navzdory jejímu němému šoku. Ale nebylo v tom žádné odsouzení, když se konečně zeptala: „Co tě to stálo? O co tě ten muž připravil?“

„Jen o moje srdce.“ Zavřela jsem oči a přemítala, jak je možné cítit tolik bolesti z prosté nepřítomnosti. „Nic jiného si nevzal. Nic jiného nechtěl.“

„Nějak o tom pochybuju,“ řekla opatrně. „Drahoušku, mám pocit, že mi toho v tom příběhu uniklo mnohem víc.“

„To jo,“ zamumlala jsem.

Mamka mě vzala za ruku a prudce ji stiskla. „Udělej, co ti připadá správné.“

„Nemůžu je přimět, aby mu ty peníze vrátili – to nechci.“ Zavřela jsem hlavou. „Ale můžu mu to splatit.“

„Cože?“ zalapala po dechu. „Jak? Ne–“

„Nic takového,“ vyhrkla jsem, protože mi došlo, že si to vykládá úplně špatně. To si vážně všichni mysleli, že si mě vydržoval nějaký postarší pán? „Dal mi cello – hodně drahé. Můžu ho prodat.“

Bolelo mě o tom být jen uvažovat. To cello bylo všechno, co z mého vztahu s Julianem zbývalo. Neměla jsem čas ho prodat. To jsem si aspoň říkala. Ale teď, když jsem čelila představě, že přijdu o poslední hmatatelný důkaz našeho vztahu, se mi chtělo brečet. Cello nás svedlo dohromady. A cello přeruší jakékoli vazby, které mě k němu stále ještě poutají.

Bylo to příhodné – svým způsobem téměř operně dramatické.

„Možná by sis s ním měla nejdřív promluvit,“ navrhl. „Zavolej mu. Dej mu šanci –“

„Je v Paříži,“ přerušila jsem ji. Rozhodla jsem se té noci, co jsem odjela. Nehodlala jsem běžet zpátky k Julianovi Rousseauxovi. On udělal rozhodnutí a já zase to svoje. Telefonát by na tom nic nezměnil. „A nemáme si co vysvětlovat. Pro nás oba to byl jen přechodný záchvat šílenství.“

„Miluješ ho,“ řekla smutně. Nebyla to otázka. Prostě to věděla. Samozřejmě. Byla to moje matka.

I tak jsem ale pokrčila rameny. „Milovala jsem ho.“ Vstala jsem a cítila se trochu malátně. „Omluv mě, předtím jsem promeškala jeden telefonát.“

Kývla, pustila mou ruku a já jsem vstala. „Já se nikam nechystám.“

Sklonila jsem se a pevně ji objala. Díky bohu za to.

Vyšla jsem na chodbu a podívala se na zmeškaný hovor na mobilu. Chtěla jsem smazat upozornění, ale místo toho jsem telefon nešikovně upustila. Dopadl na zem s nervy drásajícím křupnutím.

„Dobrá práce, Theo,“ utrousila jsem a sehnula se, abych ho zvedla. Na první pohled bylo vidět, že má rozbitý displej.

Sáhla jsem po telefonu a o ruku se mi otřely dlouhé, elegantní prsty. Jakmile se mě dotkly, poznala jsem, čím jsou, a dlaní mi projel šok. Podlomila se mi kolena, ale než se mi mohlo stát totéž, co mému

telefonu, Julian mě chytil, pomohl mi získat rovnováhu a o krok ustoupil.

Měla jsem pocit, jako by mi měl prasknout hrudník, aby se z něj vyřinul všechn chaos, který ve mně vřel. Nedokázala jsem se přimět, abych se na Juliana podívala. Nebyla jsem si jistá, jestli bych to přežila. Místo toho jsem upřela pohled na nápis *MIMO PROVOZ* visící na pítku v chodbě. Mozek mi vířil tak, že bych takovou ceduli nejspíš měla pověsit i na něj. Julianův jediný dotyk v mém těle vyvolal úzkostné třesnutí. Proč neměl rukavice? Snažila jsem se tomu nepřikládat velkou váhu, i když se mu každá špetka mé bytosti toužila vrhnout do náručí a užít si co nejvíc drahocenných chvil.

Ale můj mozek s tímhle plánem nesouhlasil. Bylo toho na mě moc, abych to všechno najednou pochopila. Moc bolesti. Moc lásky. Moc vzteku.

Sevřela jsem telefon a rozřízla si palec o prasklinu. Zamrkala jsem a podívala se na krev, která se mi začala perlit kolem rány. Strčila jsem si palec do pusy, než nešťastnou náhodou rozpoutám výbuch krvavého vzteku.

„Zranila ses?“ zeptal se hlasem plným obav a popošel ke mně.

Couvla jsem a zavrtěla hlavou.

„Ukaž mi to, mazlíčku,“ řekl jemně, ale rozhodně.

Bez přemýšlení jsem podržela zraněný prst, aby se na něj mohl podívat. Julian vzal mou ruku do holých dlaní. Nic to neznamenal. Věděla jsem to. Ukončil to mezi námi. Zlomil mi srdce. Odmítl mě. Možná si na to teď plácal s cizími lidmi – bez rukavic. Měla bych být otupělá nebo naštvaná.

Ale nejspíš to bylo tím, že jsem nečekala, že ještě někdy znovu ucítím dotyk jeho ruky. Prostě jsem se nedokázala držet zdravého rozumu, logiky, a dokonce ani vzteku, který vřel pod povrchem mého zmatku. Právě teď záleželo jen na tom, že se jeho ruka dotýkala mojí.

Takže jsem se přirozeně rozbřečela.

Byla to tak pitomá, lidská reakce.

Zkusil mě obejmout, ale uhnula jsem.

„Proč jsi tady?“ zeptala jsem se. Nehodlala jsem od něj přijmout žádný soucit.

„Potřeboval jsem zaplatit účet,“ řekl úsečně. Čelist mu ztuhla a přitáhla pozornost k jeho ostře řezaným rtům, které mi připomněly, co čeká za nimi. Cítila jsem slabé zaškubání ve stehně, tam, kam mě kousl, jako by moje tělo taky myslelo na jeho zuby.

„Nemusel jsi to dělat. Naše dohoda –“

„Já seru na nějakou pitomou dohodu, Theo,“ zamumlal. „Nenechám tě sedět v nemocnici a dělat si starosti kvůli účtům.“

„Nevím, proč ti na tom záleží,“ odsekla jsem.

Trhnul sebou a v modrých očích mu probleskla bolest. „Tohle si zasloužím.“

„Možná bys –“

Než jsem ho mohla požádat, aby odešel, objevil se doktor Reeves. „Je všechno v pořádku, Theo?“

„Ano,“ řekla jsem, ale Julian ztuhnul. „Zastavil se tu kamarád.“

Nezdálo se, že by to doktora Reevese přesvědčilo. Obrátil se k Julianovi a ignoroval vztek, který z něj vyzařoval. „Obávám se, že návštěvní hodiny už skončily. Jen rodina –“

„Já jsem rodina,“ přerušil ho Julian. A moje hloupé, zrádné srdce bylo z jeho prohlášení nadšením bez sebe.

„Měl jsem dojem, že Kelly má jen jedno dítě, dceru,“ řekl doktor Reeves a podíval se na mě, abych to potvrdila.

„Hm.“ Kousla jsem se do rtu. „Julian je –“

„Z rodiny,“ zopakoval a obrátil k Reevesovi upřený pohled. „Teď musíte jít zkontrolovat pacienta. Na jiném podlaží.“

Doktor Reeves kývl a po tváři mu přeletěl zmatený výraz. „Omluvte mě. Musím se jít podívat, jestli už máme výsledky testů paní Grantové.“

Zasténala jsem, když doktor vykročil jako omráčený k výtahu. „Proč jsi ho uhranul?“

„Ještě jsme spolu nedomluvili,“ odpověděl nenuceně, ale já si všimla temnoty, která se mu držela na okrajích duhovky.

„Ale ano, domluvili.“ Zvedla jsem bradu a ignorovala všechny instinkty, abych k němu šla blíž. „Můžeš zařídit prodej Grancina nebo si ho můžeš vzít. To by mělo pokrýt většinu účtů. Ten zbytek –“

„Přestaň,“ zavrčel. Několik sester procházejících kolem málem vyskočilo z kůže. Popošel blíž a ztišil hlas. „Nechci, abys mi to vrace-la. Nepřišel jsem kvůli penězům ani proto, abych se s tebou hádal.“

Polkla jsem a doufala, že se mi nebude třást hlas, když jsem před ním zacouvala až do zdi. „Tak co chceš? Proč ses vrátil?“

Sklonil hlavu k mému uchu a požádal mě o jedinou věc, kterou jsem mu mohla dát, a poslední, kterou bych mu měla svěřit.

„Pro tebe,“ zamumlal. „Vrátil jsem se pro svou družku.“

PÁTÁ KAPITOLA

JULIAN

Družku.

To slovo mezi námi viselo ve vzduchu. Ani pro jednoho z nás to nebyla novinka. V Paříži jsme téhle realitě konečně museli čelit, a já to kolosálně podělal.

Nakonec Thee hlavně budu muset říct pravdu o tom, proč jsem ji od sebe odehnal. Neměl jsem na výběr. Tu noc v Paříži jsem se zachoval ukvapeně a namlouval si, že ji chráním. Myslel jsem si, že bez ní dokážu žít – a že jí beze mě bude líp. Ale teď jsem pochopil, jakou jsem udělal chybu. Měl jsem za ni bojovat. Měl jsem jí už tehdy říct pravdu. Místo toho jsem si namlouval, že ji chráním. Ale soudě podle unavených, namodralých kruhů, které měla pod očima, jsem ji neušetřil ničeho.

Zklamal jsem ji, když mě nejvíc potřebovala.

Neměl jsem tušení, co může Rada udělat, až zjistí, že jsem se vzepřel jejímu zákonu. V tuhle chvíli nezáleželo na tom, že jsem možná Theu i svůj život vystavil nebezpečí. Nezáleželo na tom, že náš vztah nebyl možný. Na ničem z toho nezáleželo – pokud mě pořád ještě chtěla.

Hrudník jí stoupal a klesal společně s jejími mělkými, tichými nádechy. „Musím se vrátit k mámě.“

Chtěl jsem ji odtáhnout pryč, abychom to mohli vyřešit, ale tím bych si v oddělení namlouvání žádné plusové body nevysloužil. S pochopením jsem krátce kývl hlavou. „Samozřejmě.“ Zarazil jsem se. „Můžu jít s tebou?“

„Ty se vážně ptáš?“ řekla suše a předvedla mi přesně tu přímost bez okolků, kterou jsem se naučil milovat. „To je nezvyk.“

„A tohle není odpověď, mazlíčku.“ Ještě krok, a mohl bych ji políbit. Nemohla by utéct. Ani by se nepokoušela odolat. Zaryl jsem nohy do podlahy. Hodlal jsem to udělat správně. Spojení s družkou bylo na celý život a Thea byla člověk. Čím déle na mě zůstávala našťavaná, tím méně jsem měl času, abych ji učinil šťastnou. Nechtěl jsem vyplýtvat ani vteřinu.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. „Asi ano.“

Ale nepohnula se ke dveřím. Po pár vteřinách si odkáslala a naklonila hlavu ke straně. Blokoval jsem jí cestu a ona se kolem mě nechtěla protáhnout, aby neriskovala sebemenší kontakt. Zvedl jsem koutky v povinném úsměvu a uhnul jí.

„Až po tobě,“ řekl jsem napjatým hlasem.

Udělala pár kroků, ale zastavila se, než došla ke dveřím. „Ty jsi. . .“

Zvedl jsem obočí a čekal, až dokončí otázku.

„Řekl jsi na fakturačním oddělení, že jsi můj. . . příbuzný?“ Velmi pečlivě zvolila poslední slovo.

Už to věděla. Žena, která mi pomohla, jí to musela říct. Zkoumavě jsem se na Theu díval a hledal nějaký náznak, jaký má z mého tvrzení pocit, ale odváděla zatraceně dobrou práci a nedala nic najevo.

„Řekl jsem jim, že jsem tvůj manžel,“ objasnil jsem klidně.

Thea vyvalila oči a poklesla jí čelist.

„Vadí ti to?“ zeptal jsem se, jako bych si nevšiml její reakce.

„Nejsme manželé,“ řekla pomalu.

„Toho jsem si samozřejmě vědom.“ Sebral jsem si z rukávu žmolek tkaniny.